

S
Dreiging
en
Duisternis

LEIGH BARDUGO

Blossom
BOOKS

*Voor mijn moeder,
die in me geloofde zelfs toen ik dat zelf niet deed.*

DE GRISHA

SOLDATEN VAN HET TWEEDE LEGER
Meesters van de Elementaire Natuurwetenschap

CORPORALKI
(DE ORDE VAN DE LEVENDE EN DE DODEN)

Hartenwringers
Helers

ETHEREALKI
(DE ORDE VAN DE ELEMENTEEMEESTERS)

Stormblazers
Inferni
Getijdekeerders

MATERIAALKI
(DE ORDE VAN DE FABRIKATORS)

Durasti
Alkemi

OÏT DROOMDEN DE jongen en het meisje over schepen, lang geleden, nog voor ze de Ware Zee hadden gezien. Dat waren sprookjesboten, magische schepen met masten van zoetgeurend cederhout en zeilen vervaardigd van draden van puur goud, gesponnen door maagden. De bemanning bestond uit witte muizen, die liederen zongen en met hun roze staarten het dek schrodden.

De Verrhader was geen magisch schip. Het was een Kertsj-koopvaardijship, met een ruim stampvol gierst en melasse. Het stonk er naar ongewassen lijven en rauwe ui, waarvan de zeelui beweerden dat die scheurbuik voorkwam. De bemanning spuugde en vloekte en vergoekte de rumrantsoenen. Het brood dat de jongen en het meisje kregen, zat vol broodkevers, en hun hut was een krap hok dat ze moesten delen met twee andere passagiers en een vat gezouten kabeljauw.

Ze vonden het niet erg. Ze raakten gewend aan de scheepsbel waarop het uur werd geslagen, het krijsen van de meeuwen, het onverstaanbare

gebrabbel in het Kertsj. Het schip was hun koninkrijk en de zee een gigantische slotgracht die hun vijanden op afstand hield.

De jongen voegde zich net zo gemakkelijk naar het leven aan boord als hij zich aan alle andere dingen aanpaste. Hij leerde knopen te leggen en zeilen te repareren, en toen hij van zijn verwondingen hersteld was, werkte hij naast de bemanning in de touwen. Hij schopte zijn schoenen uit en klom op blote voeten onbevreesd het want in. De bemanningsleden verbaasden zich over het gemak waarmee hij dolfijnen, hele scholen rog en felle, gestreepte tijgervissen wist te ontdekken, en hoe hij voelde op welke plek een walvis boven zou komen nog voordat de brede, gebobbelde rug door de golven brak. Ze beweerden dat ze allang rijk zouden zijn als ze maar een fractie van zijn geluk bezaten.

Van het meisje werden ze zenuwachtig.

Toen ze drie dagen op zee waren, vroeg de kapitein haar om zo veel mogelijk benedendecks te blijven. Hij legde de schuld bij het bijgeloof van de bemanning en beweerde dat ze dachten dat een vrouw aan boord voor ongunstige wind zorgde. Dat was waar, maar een lachend, vrolijk meisje, een meisje dat grappen vertelde of af en toe een deuntje op de blikken fluit blies, zou door de matrozen met open armen zijn ontvangen.

Dit meisje stond zwijgend en roerloos bij de reling, met een hand aan de sjaal om haar nek, stokstijf als een withouten boegbeeld. Dit meisje gilde in haar slaap en wekte daarmee de mannen die op de voormars stonden te soezen.

En dus bracht het meisje haar dagen door met dwalen door de donkere buik van het schip. Ze telde vaten melasse, bestudeerde de kaarten van de kapitein. 's Avonds kroop ze weg in de veilige armen van de jongen, terwijl ze samen aan dek stonden en in de enorme zee van sterren de sterrenbeelden probeerden te ontdekken: de Jager, de Geleerde, de

Drie Dwaze Zonen, de heldere spaken van het Spinnewiel, het Zuidelijke Paleis met de zes scheve torenspitsen.

Ze hield hem daar zo lang mogelijk bij zich en vertelde verhalen, stelde hem vragen. Want zodra ze sliep, wist ze, kwamen de dromen. Soms droomde ze over kapotte galeien met zwarte zeilen en een dek dat glibberde van het bloed, over mensen die schreeuwden in de duisternis. Veel erger nog waren de dromen over een bleke prins, die zijn lippen tegen haar hals drukte, zijn handen op de ketting rond haar nek legde en haar kracht in een explosie van fel zonlicht tot leven wekte.

Als ze over hem droomde, werd ze bevend wakker en voelde ze de echo van haar kracht natrillen in haar lijf, de warmte van het licht nagloeien op haar huid.

De jongen hield haar steviger vast, mompelde zachte woordjes om haar in slaap te wiegen. ‘Het is maar een nachtmerrie,’ fluisterde hij. ‘Ooit houden de dromen op.’

Hij begreep het niet. De dromen waren de enige plek waar ze nog veilig haar kracht kon gebruiken, en ze verlangde ernaar.

OP DE DAG DAT De Verrhader land bereikte, stonden de jongen en het meisje samen aan de reling en keken naar de steeds naderbij komende kust van Novyi Zem.

Tussen een woud van verweerde masten en opgerolde zeilen door gleden ze de haven in. Er waren slanke sloepen en kleine jonken afkomstig van de rotsige kusten van Shu Han, bewapende oorlogsschepen en plezierjachten, grote koopvaardijsschepen en Fjerdaanse walvisvaarders. Een uit zijn voegen barstend gevangenenschip dat op weg was naar de Zuidelijke Koloniën, had de roodgepunte wimpel gehesen die aangaf dat er moordenaars aan boord waren. Toen ze erlangs voeren durfde het

meisje te zweren dat ze het gerinkel van de kettingen kon horen.

De Verrhader bereikte zijn ligplaats. De loopplank werd uitgelegd. De havenwerkers en de bemanning schreeuwden begroetingen, legden touwen vast en maakten de vracht klaar.

De jongen en het meisje speurden de kades af en zochten in de mensenmenigte naar een flits Hartenwringers-rood of Elementenmeesterblauw, of het glinsteren van Ravkaanse geweren in de zon.

Het was zover. De jongen legde zijn hand in de hare. Zijn handpalm was ruw en eeltig van alle dagen dat hij in de touwen had gewerkt. Toen hun voeten de planken van de kade raakten, leek de grond onder hen te deinen en te golven.

De zeelui lachten. ‘Vaarwel, *fantomen!*’ riepen ze.

De jongen en het meisje liepen de kade op en zetten hun eerste wankele stappen in een nieuwe wereld.

Alsjeblieft, bad het meisje zachtjes tot iedere heilige die maar wilde luisteren, laat ons hier veilig zijn. Laat ons hier thuis zijn.

HOOFDSTUK I

WE WAREN AL twee weken in Cofton, en nog altijd verdwaalde ik om de haverklap. De stad lag een eind landinwaarts, mijlenver van de haven waar we waren aangekomen. Binnenkort zouden we verder trekken, diep de wildernis aan de Zemeense grenzen in. Misschien zouden we ons dan eindelijk veilig voelen.

Ik keek op het plattegrondje dat ik voor mezelf had getekend en zocht mijn weg terug. Mal en ik spraken elke dag na het werk met elkaar af om samen terug te lopen naar ons pension, maar vandaag was ik volkomen gedesoriënteerd geraakt toen ik even van mijn vaste route afweek om avondeten te kopen. De pasteitjes met kalfsvlees en kool die ik in mijn tas had gepropt verspreidden een eigenaardige geur. De verkoper beweerde dat ze een Zemeense delicatessen waren, maar ik had zo mijn twijfels. Niet dat het veel uitmaakte. De laatste tijd smaakte alles wat ik at naar as.

Mal en ik waren naar Cofton gekomen om werk te vinden en zo geld te

verdienen voor onze reis naar het westen. De stad was het centrum van de handel in *jurda* en lag te midden van velden vol met de oranje bloemetjes die de mensen hier in grote hoeveelheden kauwden. In Ravka werd het stimulerende middel als luxe beschouwd, maar aan boord van De Verrhader gebruikten sommige zeelui het om wakker te blijven tijdens lange nachten. Zemeense mannen stopten de gedroogde bloemen graag onder hun lip, en zelfs de vrouwen droegen ze in geborduurde zakjes aan hun pols. Achter elke winkelruit die ik passeerde, stond wel weer een ander merk uitgestald: Straalblad, Schim, Dhoka, de Bolster. Ik zag een prachtig gekleed meisje met uitstaande rokken vooroverbuigen en een straal roestkleurig sap in een van de koperen kwispedoors spugen die naast elke winkeldeur stonden. Ik kokhalsde bijna. Dit was een Zemeens gebruik waaraan ik waarschijnlijk nooit zou wennen.

Met een zucht van opluchting liep ik de hoofdstraat van de stad in. In elk geval wist ik nu weer waar ik was. Cofton voelde nog altijd onwettelijk voor me. De stad had iets ruws en onafs. De meeste straten waren ongeplaveid en ik had altijd het gevoel dat de huizen met hun platte daken en dunne houten wanden elk moment konden instorten. En toch hadden de huizen allemaal glazen ruiten. De vrouwen waren gekleed in fluweel en kant. De etalages lagen vol snoep, snuisterijen en mooie kleren, in plaats van geweren, messen en tinnen kookpannen. Hier droegen zelfs de bedelaars schoenen. Dit was hoe een land eruitzag dat niet in oorlog verkeerde.

Toen ik langs een slijterij kwam, zag ik vanuit een ooghoek een flits van iets donkerroods. Corporalki. Onmiddellijk deinsde ik achteruit en kroop weg in een schaduwrijke nis tussen twee gebouwen. Mijn hart bonkte en mijn hand reikte al naar het pistool op mijn heup.

Dolk eerst, hield ik mezelf voor terwijl ik het mes uit mijn mouw liet

glijden. Probeer geen aandacht te trekken. Pistool alleen als het moet. Je gave pas als laatste redmiddel.

Niet voor het eerst miste ik de door Fabrikators gemaakte handschoenen die ik in Ravka had moeten achterlaten. Er zaten spiegeltjes in, waarmee ik een tegenstander tijdens een man-tot-mangevecht gemakkelijk kon verblinden, wat een prettig alternatief vormde voor iemand in tweeën hakken met de klief. Al had ik wanneer ik was opgemerkt door een Corporalki Hartenwinger misschien weinig keus. De Hartenwingers waren de favoriete soldaten van de Duisterling en konden zonder één enkele klap uit te delen mijn hart stilzetten of mijn longen vermorzelen.

Met een zweterige hand op het heft van de dolk wachtte ik even, tot ik eindelijk om het hoekje van de muur durfde te kijken. Ik zag een wagen volgeladen met vaten. De koetsier was gestopt om met een vrouw te praten, wier dochtertje ongeduldig naast haar op en neer danste, zwierend en draaiend in haar donkerrode rok.

Het was maar een meisje. Nergens een Corporalnik te zien. Ik liet me weer tegen de muur zakken en haalde diep adem om rustig te worden.

Het zal niet altijd zo zijn, zei ik tegen mezelf. Hoe langer je vrij bent, hoe makkelijker het wordt.

Op een dag zou ik 's ochtends wakker worden na een nacht zonder nachtmerries, zou ik zonder angst over straat lopen. Tot die tijd hield ik mijn armzalige dolk bij me en verlangde naar het solide gewicht van Grisha-staal in mijn hand.

Ik liep de drukke straat weer op en trok de sjaal om mijn nek wat strakker. Eronder zat Morotzova's halsband, de krachtigste versterker die men ooit had gekend, en bovendien het enige waaraan ik te herkennen viel. Zonder dat ding was ik gewoon de zoveelste smerige, ondervoede Ravkaanse vluchteling.